आत्मानमादृतो रक्षेत् प्रमादाद्धि विनश्यति ॥ २४३ ॥

साधु चेदमुच्यते

सन्तापयन्ति कमपथ्यभुजं न रोगाः ।
दुर्मन्त्रिणं कमुपयान्ति न नीतिदोषाः ।
कं श्रीर्न दर्पयति कं न निहन्ति मृत्युः । ५
कं स्वीकृता न विषयाः परिपीडयन्ति ॥ २४४ ॥
लुब्धस्य नश्यति यशः पिशुनस्य मैत्री ।
नष्टक्रियस्य कुलमर्थपरस्य धर्मः ।
विद्याफलं व्यसनिनः कृपणस्य सौख्यं ।
राज्यं प्रमत्तसचिवस्य नराधिपस्य ॥ २४५ ॥ १०

तद्राजन्नसिधाराव्रतं मयाचरितमरिसंसर्गादिति । यद्भवतोक्तं तन्मया साक्षादेवानुभूतं । उक्तं च ।

अपमानं पुरस्कृत्य मानं कृत्वा तु पृष्ठतः ।
स्वार्थमभ्युद्धरेत् प्राज्ञः स्वार्थभ्रंशो हि मूर्खता ॥ २४६ ॥
स्कन्धेनापि वहेच्छत्रुं कालमासाद्य बुद्धिमान् । १५
महता कृष्णसर्पेण मण्डूका बहवो हताः ॥ २४७ ॥

मेघवर्ण आह । कथमेतत् । स्थिरजीवी कथयति । अस्ति वरुणा कथा द्रिसमीप एकस्मिन् प्रदेशे परिणतवया मन्दविषो नाम कृष्णसर्पः । ॥१५॥ स एवं चित्ते सञ्चिन्तितवान् । कथं नाम मया सुखोपायवृत्त्या वर्तितव्यमिति । ततो बहुमण्डूकं ह्रदमुपगम्य धृतिपरीतमिवात्मानं दर्शि २० तवान् । अथ तथा स्थिते तस्मिन्नुदकप्रान्तगतेनैकेन मण्डूकेन पृष्टः । माम किमद्य यथापूर्वमाहारार्थं न विहरसि । सो ऽब्रवीत् । भद्र कुतो मे मन्दभाग्यस्याहाराभिलाषः । यत्कारणमद्य रात्रौ प्रदोष एव मयाहारार्थं विहरमानेन दृष्ट एको मण्डूकः । तद्रक्षणार्थं मया क्रमः सङ्गितः । सो ऽपि मां दृष्ट्वा मृत्युभयेन स्वाध्यायप्रसक्तानां ब्राह्मणा २५